

באחד באדר פרק ראשון

(fol. 45c) **משנה א:** בִּאֶחָד בְּאֶדָר מְשַׁמְעִין עַל הַשְּׁקָלִים וְעַל הַכִּלְאִים. וּבְחִמְשָׁה גֵּשֶׁר בּוֹ קוֹרִין אֶת הַמִּגְלָה בְּכִרְבִּים וּמִתְקַנְּנִין אֶת הַדֶּרֶכִּים וְאֶת הַרְחֻבוֹת וְאֶת מִקְוֹת הַמַּיִם, וְעוֹשִׂין כָּל צֻרְכֵי הָרִבִּים וּמִצְיָנִין עַל הַקְּבָרוֹת וְיוֹצֵאִין אֶף עַל הַכִּלְאִים:

Mishnah 1: On the first of Adar one proclaims about *sheqalim*¹ and about *kilaim*², and on the fifteenth of that month one reads the Esther scroll in fortified places³, and one repairs the roads,⁴ and the streets⁵, and water pools⁶, and one looks after all public needs⁷, and marks the graves⁸, and also goes to inspect for *kilaim*⁹.

1 The yearly Temple tax of half a *sheqel* (Ex. 30:11-16). The expenses of the Temple service had to be paid from the tax collected for the year starting on Nisan 1. Since the tax could be enforced in the Land of Israel, it was sufficient to remind people of their duty and set up collection points one month in advance.

In talmudic times, and already in the LXX, the profane *sheqel* was identified with the Greek and Roman *didrachma*, or 2 denar piece, approximately equal to the Achemenean *sheqel* (*siglos*). However, it is clear from the talmudic sources as well as the coinage of the first war against the Romans that as sacrificial *sheqel* the old Canaanite and Israelite *sheqel* was used, approximately a Roman tetradrachma (cf. *Qiddušin* 1:1, Note 122.), and therefore the biblical half-*sheqel* was a full profane *sheqel*.

2 Since it is the end of the rainy season, farmers are reminded to remove spontaneous *kilaim* growth from their fields,

so they should not run the risk that their harvest be forbidden for all use.

3 Greek *χάραξ*, “palisades”. The expression is used to describe walled cities reputed to have been walled at Joshua’s time, cf. Mishnah *Megillah* 1:1.

4 Rural roads which might have been damaged during the rainy season, to prepare them for the pilgrims going to Jerusalem in the following month.

5 Municipal roads.

6 Since the term is not discussed in the Halakhah, it is difficult to know whether one refers to religious *miqwaot* or to water supply for the pilgrims. Both kinds of pools may contain dust deposited there by the rains of the winter months.

7 Described in the Halakhah.

8 Graves not in a cemetery, which must be clearly marked so ritually pure pilgrims will not be contaminated accidentally and then prevented from completing their pilgrimage. The whitewash characterizing these graves may have been damaged during

the rainy season.

9 As described in Mishnah 2.

(45d line 29) בְּאַחַד בְּאַדָּר מִשְׁמַעִין כּוּל'. וְלִמָּה בְּאַחַד בְּאַדָּר. כְּדִי שְׁיָבִיאוּ יִשְׂרָאֵל אֶת שְׁקָלֵיהֶן בְּעוֹנֵתָן וְתִיתְרֶם תְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה מִן הַחֲדָשָׁה בְּזִמְנָהּ בְּאַחַד בְּנִיסָן. וְמֵר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר רַב יִצְחָק. [תְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה] בְּתַחֲלִילָתָהּ. [ד'] כְּתִיב וַיֵּלֶי חֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בְּשָׁנָה הַשִּׁנִּית בְּאַחַד לַחֲדָשׁ הַהֵקֵם הַמִּשְׁכָּן; וְתָנִי עֲלָהּ. בַּיּוֹם שֶׁהוּקָם הַמִּשְׁכָּן בּוֹ בַּיּוֹם נִתְרַמָּה הַתְּרוּמָה. רַבִּי טָבִי רַבִּי לִיאֲשֵׁה בָשֶׁם כְּהֵנָּה. נֹאמֵר כָּאן חֲדָשִׁי וְנֹאמֵר לְהֵלֵךְ חֲדָשִׁי. מֵה חֲדָשִׁי שְׁנֵאמֵר לְהֵלֵךְ אֵין מוֹנִין אֶלָּא מִנִּסָּן אִף חֲדָשִׁי שְׁנֵאמֵר כָּאן אֵין מוֹנִין אֶלָּא מִנִּסָּן. אָמַר רַבִּי יוֹנָה. שְׂבַק רַבִּי טָבִי רִאשֶׁה וְאָמַר טוֹכָא. דִּל כֹּן כְּהֵדָא דְתָנִי. זֹאת עוֹלַת חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ. יָכוֹל תְּהֵא תוֹרֵם בְּכָל-חֲדָשׁ וְחֲדָשׁ. תַּלְמוּד לוֹמַר בְּחֲדָשׁוֹ לְחֲדָשִׁי. בְּחֲדָשׁ אֶחָד הוּא תוֹרֵם לְכָל-חֲדָשִׁי הַשָּׁנָה. יָכוֹל בְּאַיִזָּה חֲדָשׁ שְׁיִרְצָה. נֹאמֵר כָּאן חֲדָשִׁי וְנֹאמֵר לְהֵלֵךְ חֲדָשִׁי. מֵה חֲדָשִׁי שְׁנֵאמֵר לְהֵלֵךְ אֵין מוֹנִין אֶלָּא מִנִּסָּן אִף מֵה חֲדָשִׁי שְׁנֵאמֵר כָּאן אֵין מוֹנִין אֶלָּא מִנִּסָּן.

1 את | B - 2 ותיתרם | B ותתרם אמר | B א"ר | C 3 תרומת הלשכה | S - דכתב | B שנה | 4 ותני | B ותאני התרומה | B תרומה טבי | B טאבי 5 | B ור' | B יאשיהו | B ר יאשיהו כהנא | B רב כהנא חדשי | B חדשו (3) | B האמור 6 חדשי | B חדשו | B האמור 7 ראשה | B רשא | B דל כן | B דאמ' לא כאן | B דלא כן 8 בחדשו לחדשי | B - הוא | B יהא | B לכל | B ולא לכל 9 חודש | B חודש | B חדשי | B חדשו (3) | B חדשו | B האמור | B להלן | B כאן | B 10 ש' | B האמור | B כאן | B להלן

"On the first of Adar one proclaims," etc. Why on the first of Adar? So that Israel should bring their *sheqalim* in time and it should be disbursed from the new contributions to the treasury¹⁰ on time on the First of Nisan. And Rabbi Samuel ben Rav Isaac said, [the heave of the treasury]¹¹ as at its start, as it is written¹², *it was in the First month of the Second year, on the first of the month, that the Sanctuary was erected*. It was stated hereto, on the day the Sanctuary was erected, on the same day the contribution¹³ was collected. Rabbi Tabi, Rabbi Yoshia in the name of Cahana. It is said here *months*, and it is said there, *months*¹⁴. Since *months* mentioned there are only counted from Nisan, so also *months* mentioned here are only counted from Nisan. Rabbi Jonah said, Rabbi Tabi left out the start and only quoted the end; this is not done since it was stated¹⁵: *This is the elevation sacrifice for a month at its New Moon*¹⁶. I could think that one should collect every month, the verse says *at its New Moon for the months*; at one New Moon one collects for all months of the year. I could think on any month of his choosing, it is said here *months*, and it is said there, *months*. Since *months* mentioned there are only counted from Nisan, so also *months* mentioned here are only counted from Nisan.

10 The technical term for the Temple tax.

11 Corrector's addition from the Babli. From here to the end of the paragraph there is a parallel in *Roš Haššanah* 1:1 (56d line 4, ר).

12 *Ex.* 40:17.

13 The Temple tax required in *Ex.* 30:11-16.

14 As shown later, the reference is to *Num.* 28:14: *this is the monthly elevation offering on its day of the New Moon, for the months of the year.* This is compared to *Ex.*

12:2, *this month shall be for you the start of months; it is the first of the months of the year.* The latter verse designates the month of the spring equinox as start of the year in all matters of sacrificial ritual.

15 In the way the *baraita* was stated by R. Tabi, it is impossible to see what it refers to. One has to state the *baraita* in its entirety for it to make sense. Babli *Roš Haššanah* 7a.

16 *Num.* 28:14.

(45d line 42) מְהוּ מִשְׁמַעֲיָן. רַב הוֹנָא אָמַר. מִכְרִיזִין. הֵיךְ מַה דְּאֵת אָמַר. וְיִתְנִי־קוֹל בְּיַהּדָּה וּבִירוּשָׁלַם.

מְהוּ מִשְׁמַעֲיָן | B משמיעין על השקלים | היך מה דאת אמר | B כמה דתמא קול | B קולם

What means “one lets hear”? Rav Huna said, one proclaims¹⁷, as you are saying¹⁸, *they made a proclamation in Jehudah and Jerusalem.*

17 Since the Hebrew expression was no Semitic *hif'il* of the Greek verb ἠκούσασθαι.
longer understood, it is substituted by the 18 2*Chr.* 24:9.

(45d line 44) תִּמְנָן תִּנְיָנָן. אִין בֵּין אֲדָר הָרִאשׁוֹן לְאֲדָר הַשֵּׁנִי אֵלָּא מִקְרָא מְגִלָּה וּמִתְנִתּוֹת לְאֲבִינִים: רַבִּי סִימּוֹן בְּשֵׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי. אָף שִׁמּוּעַ שְׁקָלִים וְכִלְאִים בִּינִיהֶן. רַבִּי חֲלָבּוֹ וְרַב חוּנָּה רַב בְּשֵׁם רַבִּי חִיָּה רַבָּה. הַכֹּל יוֹצֵאִין בְּאֲרֻבָּעָה עֶשֶׂר שָׁהוּא זְמַן קוֹרִינְתָּהּ. אָמַר רַבִּי יוֹסֵה. וְיָאוּת. כָּלּוּם אָמְרוּ מִשְׁמַעֲיָן עַל הַשְּׁקָלִים לֹא כְּדִי שְׂבִיבֵיאוּ יִשְׂרָאֵל שְׁקָלִיהֶן בְּעוֹנָתָן. אִם אוֹמֵר אֵת בְּאֲדָר הָרִאשׁוֹן. עַד כְּדוֹן אֵית בְּשִׁתָּא שְׂתִּיתִין יוֹמִין. כָּלּוּם אָמְרוּ יוֹצֵאִין אָף עַל הַכִּלְאִים לֹא כְּדִי שְׂבִיבֵיאוּ הַצִּמְחִין נִיכְרִין. אִם אוֹמֵר אֵת בְּאֲדָר הָרִאשׁוֹן. עַד כְּדוֹן אִינוֹן דְּקִיקִין.

1 תנינן | B תנינא | מקרא מגילה | מ קריאת המגילה | B קרית מגילה | 2 שימוע | B השמעת | B וכלאים | B -
ביניהן | B ביניהו | 3 חונה | B הונא | B חייה | B חייה | B בזה | B בזה | 4 יוסה | B יוסי | 5 אית | B -
אמר | B אומר | 6 הצמחין | B צמחין

¹⁹There, we have stated²⁰: “The only difference between a First Adar and a Second Adar²¹ is the reading of the Esther scroll and gifts to the poor²²”. Rabbi Simon in the name of Rabbi Joshua ben Levi, also proclamations regarding *sheqalim* and *kila'im* are between them²³. Rabbi Helbo and Rav Huna, Rav in the name of the Great Rabbi Hiyya: Everybody may fulfill his obligation on the Fourteenth, which is the time of its reading²⁴. Rabbi Yose

said, this²⁵ is correct. Did they not say, one proclaims about *sheqalim*, so that Israel should bring their *sheqalim* in time? If you would say on the First Adar, there still would be sixty days {left} in the year. Did they not say, also one goes to inspect for *kilaim*, not that the plants should be recognizable? If you would say in the First Adar, they still would be small.

19 An almost exact parallel is in *Megillah* 1:7, 71a line 21, מ.

20 Mishnah *Megillah* 1:7.

21 In an intercalary year, where a thirteenth month is added preceding the next Nisan, this “Second Adar” is the month where dates scheduled for Adar should be observed.

22 Both in observance of the Purim festivities.

23 Mishnah *Sheqalim* 1:1 in an

intercalary year refers to the first day of Second Adar.

24 This has nothing to do with the topic under discussion. Mishnah *Megillah* 1:1 gives different dates for the reading of the *megillah* for different places. It is stated that the dates other than the 14th of Adar are not absolute; the 14th is valid at all places.

25 This refers to the statement of R. Simon.

רבי חזקיה נאֵל. מעתה בני דבֵּל מְשַׁמְעִין עַל שִׁקְלֵיהֶן מֵרָאשׁוֹ שְׁלֹחֲדָשׁ. לֹא כְּדִי שֶׁיָּבִיאוּ יִשְׂרָאֵל שִׁקְלֵיהֶן בְּעוֹנֶתָן וְתִיתָרֵם תְּרוֹמַת הַלֶּשֶׁכָּה מִן הַחֲדָשָׁה בְּזִמְנָהּ בְּאַחַד בְּנִיטָן. הַתֵּיב רָבִי עוֹלָא קוֹמִי רָבִי מְנָא. וְהָא תִּנְיִן. בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִים בְּשָׁנָה תוֹרְמִין אֶת הַלֶּשֶׁכָּה בְּפָרֶס הַפֶּסַח בְּפָרֶס הָעֶצֶרֶת בְּפָרֶס הַחֹג. אָמַר לֵיהּ. נִימַר. אֵילִין דְּקָרִיבִין בְּפָרֶס הַפֶּסַח. אֵילִין דְּרַחֲקִין בְּפָרֶס הָעֶצֶרֶת. וְאֵילִין דְּרַחֲקִין מִיְנְהוֹן בְּפָרֶס הַחֹג. אָמַר לֵיהּ. כּוֹלָה כְּאַחַת הָיְתָה בָּעָה. וְלָמָּה אָמְרוּ בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִים. כְּדִי לַעֲשׂוֹת פּוֹמְפִי לְדָבָר.

1 משמעין | B משמיעין שלחודש | B של חורף | 2 ותיתרם | B ותתרם | 3 קומי | B קומיה ר' מנא | B דר' מני תנין | B תנינא בפרס | B בפרס | 4 בפרס | B בפרס (2) העצרת | B החג החג | B העצרת אמ' ליה. מימר. | B לא יאמר אילין | B הלן דקריבין | B הקרובין בפרס | B בפרס | 5 אילין דרחיקין | B הרחוק' בפרס | B בפרס העצרת | B עצרת ואילין | B והלן דרחיקין | B הרחוק' בפרס | B בפרס אמר ליה | B אלא | 6 פומפי | B פומבי לדבר | B לדברי M -

Rebbi Hisqiah asked: But then the people in Babylonia proclaim about *sheqalim* on the start of the month²⁶. Was it not so that Israel should bring their *sheqalim* in time and it should be disbursed from the new contributions to the treasury on time on the First of Nisan? Rebbi Ulla asked before Rebbi Mana: Did we not state²⁷, “three times a year one disburses from the treasury, half a month before²⁸ Passover, before Pentecost, before Tabernacles.” He told him, we may say, before Passover, from those near; before Pentecost, from those farther away, before Tabernacles, from those still farther away. He

answered him, it was collected all at one time. And why did they say, “three times a year”? To make a procession²⁹ of the occasion.

26 In the version of the ms., Hizqiah points out that the Mishnah applied to countries outside the Holy Land leads to nonsensical results. In the version printed in the Babli, his is a declarative sentence, that in Babylonia one proclaims at the start of winter (about November), so the money may

be delivered to Jerusalem in time.

27 Mishnah 3:1.

28 In contrast to the Babli and the text of B, one reads פרס as (Latin) *pars*, “one half”, meaning half a month before the holiday indicated (Halakhah 3:1, Tosephta 2:1).

29 Greek πομπή, Latin *pompa*.

45d line 60) רבי יהודה בר פזי בשם רבי. הן נקרא ולא נבהת. לטובה כל נדיב לב. לרעה ויתפרקו כל העם את נומי הזהב אשר באזניהם. לטובה ויוצא משה את העם. לרעה ויתקרבון אל פולקם. לטובה אז ישיר משה וכלי ישראל. לרעה וישא כל העדה ויתנו את קולם. אמר רבי חייא בר בא. אכל השכימו השחיתו. כל השחתה שהיו עושין בהשכמה היו עושין אותה. אמר רבי בא בר אבהו. אין את יכול לעמוד על אופי שלאומה הזאת. נתבעין לעגל ונותנין. נתבעין למשכן ונותנין. תנה רבי יוסה בן חנינה הדא מותנתא. ועשית כפורת זקב טהור. גבא זהב שלכפרת ויכפר על זהבו שלעגל.

1 בר | בן הן נקרא ולא נבהת | B הנקרא לא נבעת 2 את נומי ... באזניהם | B - ויוצא משה את העם | B
אז ישיר משה 3 אז ישיר משה ובני ישראל | B ויוצא משה את העם לקראת האלה | 4 בא | B אבה | אכן |
B לכן השחיתו | B והשחיתו כל | B וכל 5 ר' בא | B ר' ביבא את | B אותה לעמוד | B לעמוד הזאת | B אז
6 תנה | B תאמי ר' יוסה בן חנינה | B רבי יוסי ברבי חנינא | B מן הדא 7 יבוא | B יבא

Rebbi Jehudah bar Pazi in the name of Rebbi: May one read this and not be ashamed³⁰? In a good sense, *every one of goodwill*³¹; in a bad sense, *all the people took off the gold rings in their ears*³². In a good sense, *Moses led the people out*³³; in a bad sense, *all of you ganged up against me*³⁴. In a good sense, *then Moses and the Children of Israel sang*³⁵; in a bad sense, *the entire congregation started wailing*³⁶. Rebbi Hiyya bar Abba said, *indeed they got up early to destroy*³⁷. Any destructive action they made early in the morning. Rebbi Abba bar Aha said, one cannot understand the character of this people; they are asked for the {golden} calf and are giving, for the Sanctuary and are giving. Rebbi Yose ben Hanina stated this *baraita*:³⁸ *You shall make a cover of pure gold*³⁹, may the gold of the cover come and atone for the gold of the calf.

30 In B: afraid. In the biblical narrative, all good actions are ascribed to individuals,

the bad to the entire people.

31 Ex.35:5.

32 Ex. 32:3.

33 Ex. 19:1.

34 Deut. 1:22.

35 Ex. 15:1.

36 Num. 14:1.

37 Zeph. 3:7.

38 To answer R. Hiyya bar Abba's question.

39 Ex. 25:17.

(45d line 69) רבי חגי בשם רבי שמואל בר נחמן. שלש תרומות נאמרו בכרששה הזאת. תרומת אֲדָנִים ותרומת שקלים ותרומת המשכן. דָּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וִיקְחוּ־לִי תְרוּמָה זו תְרוּמַת אֲדָנִים. מֵאֵת כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹת תִּקְחוּ אֶת־תְּרוּמָתִי זו תְרוּמַת שְׁקָלִים. וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵתָם זו תְרוּמַת הַמִּשְׁכָּן. תְרוּמַת הַמִּשְׁכָּן לַמִּשְׁכָּן. מִה שִׁירְצוּ יַעֲשׂוּ. תְרוּמַת שְׁקָלִים לְקָרְבָן. מִה שִׁירְצוּ יַעֲשׂוּ. כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה יָד כּוֹלֵן שְׁוֵהָה. תְרוּמַת אֲדָנִים [לְאֲדָנִים]. הַעֲשִׂיר לֹא־יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעֹיט. אָמַר רַבִּי אֲבוּן. אַף בְּכַרְשֶׁשׁה הַזֹּאת נֶאֱמָרוּ בָּהּ שְׁלֹשׁ תְרוּמוֹת.

1 נאמרו בפרשה הזאת | B בפרשה נאמרו 2 המשכן | B משכן 3 מאת כל איש אשר ידבנו לבו | B - 4 או B זה 5 כולן | B כולם שווה | B שוה 6 והדל לא ימעט | B - אבון | B אבין הזאת | B הוא נאמרו | B נאמר

Rebbi Haggaï in the name of Rebbi Samuel bar Nahman. Three contributions are mentioned in the paragraph⁴⁰, the contribution for the bases⁴¹, the contribution for *sheqalim*⁴², and the contribution for the Sanctuary⁴³. *Speak to the Children of Israel, they shall take for me a contribution*, that is the contribution for the bases. *From any man of goodwill take my contribution*, this refers to the contribution for *sheqalim*. *This is the contribution which you shall take from them*, that is the contribution for the Sanctuary. The contribution for the Sanctuary is for the Sanctuary, they may use it in any way they want. The contribution for *sheqalim* is for sacrifices, they may use it in any way they want, so that everybody's part of it be the same. The contribution for the bases [is for the bases]⁴⁴, *the rich may not increase and the poor may not decrease*⁴⁵. Rebbi Abun said, also in this paragraph⁴⁶ are three contributions mentioned.

40 Ex. 25:2-3, as explained in the text.

41 As noted in Ex. 38:27-28, the silver contributed by half-*sheqalim* contributed by a head tax according to Ex. 30:11-16 was used to cast the bases, hooks, and covers, for the poles for the posts securing the sanctuary and its gobelins.

42 Since the receipt of the first tax was

used for construction purposes, there must have been a second tax (in the amount of the first but collected only in the following years, not the year of construction) to provide for the communal sacrifices.

43 The voluntary contributions of differing values, described in Ex. 35.

44 Addition by the corrector following B

but probably incorrect; the fact that it is equal for everybody distinguishes it from the contributions to the Sanctuary.
45 Ex. 30:15.

46 In Ex. 30:11-16. The expression תְּרוּמָה appears in vv. 13,14,15 or יי or יי תְּרוּמָה appears in vv. 13,14,15 Babli Megillah 29b.

(46a line 3) בְּחִמְשָׁה עָשָׂר בּוֹ קוֹרִין אֶת הַמַּגֵּלָה בְּכַרְכִּים. לֹא כֵן אָמַר רַבִּי חֵלְבּוֹ וְרַב חִוּנָּה רַב בְּשֵׁם רַבִּי חִיָּה רַבָּה. הַכֹּל יוֹצְאִין בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר שָׁהוּא זְמַן קְרִיאָתָהּ. לֹא בָּא אֶלָּא לְלַמֶּדְךָ [שְׁלָל-] (שְׁ) הַמְצוֹת נוֹהֲגוֹת בְּאֶדְר הַשֵּׁנִי [נוֹהֲגוֹת בְּאֶדְר הָרִאשׁוֹן]. רַבִּי יוֹסֵה וְרַבִּי אֲחָא הוּוּן יְתִיבִין. אָמַר רַבִּי יוֹסֵה לְרַבִּי אֲחָא. לֹא מִסְתַּבְּרָא לְשַׁעְבֵּר אֶלָּא לְבָא. וְהָא תִּנִּי. מְקוֹם שֶׁנֶּהְגוּ לְקִרְוָתָהּ שְׁנֵי יָמִים קוֹרִין אוֹתָהּ שְׁנֵי יָמִים. אָמַר לִיה. אוֹף אֲנָא סָבֵר כֵּן. אָמַר רַבִּי מְנָא. וְיֵאוֹת. אֵילוּ מִשְׁקָרִיָּה בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר חוּזֵר וְקִרְיָא בְּחִמְשָׁה עָשָׂר שְׁמָא אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ. אִם אוֹמַר אֶתְּ כֵּן נִמְצָאתָ עוֹקֵר זְמַן כְּרִכּוֹ בְּיָדֶיךָ.

1 כן | B כדין רב חונה | B ורב הונא רב | B ורב 2 חייה | B חייא יוצאין | B מודין קריאתה | B קרייתא | B אמר ליה 3 המצות | B מצוות השני | B השני יוסה | B יוסי הוון | B הוון 4 יוסה | B יוסי אלא לבא | B אבל להבא לא תני | B מתני 5 לקרותה | B לקרות אמ' ליה | B אלא מנא | B מני 6 אילו | B אלו משקרייה | B מי שקראה חוזר | B חוזר וקרייה | B וקראה אומר את | B אמרת - | B את' 7 בידך | B בידך

תִּנִּי. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר. מְצוֹת נוֹהֲגוֹת בְּאֶדְר שֵׁנִי אֵינֶן נוֹהֲגוֹת בְּאֶדְר הָרִאשׁוֹן חוּץ מִן הַסֶּפֶד וּמִן הַתַּעֲנִית שֶׁהוּן בָּזָה וּבָזָה. רַבִּי בָּא רַבִּי יְרֵמְיָה בְּשֵׁם רַב רַבִּי סִימּוֹן בְּשֵׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי. הִלְכָּה כְּרַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. רַבִּי חִוּנָּה רַבָּה דְּצִיפְרִין אָמַר. הִנְהִיג רַבִּי חֲנִינְה דְּצִיפְרִין כֶּהָדָא דְּרַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. לֹא אָמַר אֶלָּא הִנְהִיג. הָא לְהִלְכָּה לֹא.

1 תני | B תניא מצות | B מצוות נוהגות | B מ הנוהגות שני | B השני 2 הספד | B ההספד שרן שוין | B ששוין ר' בא ר' ירמיה | B ר' ברבי מ' ר' בא רב ירמיה ר' | B ור' 3 בן לוי | B - חונה רבה | B חנא בציפורין | B דציפורי 4 הא להלכה | B אבל הלכה

אָבֵל לְעִנְיָן שְׁטָרוֹת כּוֹתְבִין אֶדְר הָרִאשׁוֹן וְאֶדְר הַשֵּׁנִי. אֶלָּא שְׁכוֹתְבִין אֶדְר הַשֵּׁנִי תִּנִּינִין. רַבִּי יִידָה אוֹמַר. אֶדְר הַשֵּׁנִי כּוֹתֵב וְדִי.

1 אבל | B - לעניין | B לענין שטרות | B שטרא כותבין | B את אמ' כתוב אלא שכותבין אדר השני תניין | B סתם דברי ר' מאיר 2 יודה | B יהודה כותב | B כותבין היו ודין | B תי' ודין

“On the fifteenth of this month one reads the Esther scroll in fortified places.” But did not Rabbi Helbo, Rav Huna, Rav in the name of the Elder Rabbi Hiyya, say²⁴⁶: Everybody may fulfill his obligation on the Fourteenth, which is the time of its reading? It only comes to teach you that (the obligations apply to the Second Adar) [all obligations which apply to the Second Adar apply to the First Adar.]⁴⁷ Rabbi Yose and Rabbi Aha were sitting together. Rabbi Yose said to Rabbi Aha, it only is reasonable for the past, not for the future⁴⁸; as it was stated, at a place where one is used to read it both days⁴⁹ one reads it both days. He said to him, I also am of this opinion.

Rebbi Mana said, this is correct. If one read it on the Fourteenth and then wants to read it⁴⁹ on the Fifteenth, would one not listen to him? If you are saying otherwise, you would eliminate the time of the fortified places with your hands⁵⁰.

⁵¹It was stated: Rabban Simeon ben Gamliel says, Obligations which apply to the Second Adar do not apply to the First Adar except for eulogy and for fasting which are equal for both⁵². Rebbi Abba, Rebbi Jeremiah in the name of Rav, Rebbi Simeon in the name of Rebbi Joshua ben Levi: Practice follows Rabban Simeon ben Gamliel. Rebbi Ḥuna, the rabbi of Sepphoris said, Rebbi Ḥanina made it a custom in Sepphoris following Rabban Simeon ben Gamliel. He only said custom, therefore not as practice⁵³.

But in matters of documents one writes the First Adar, the Second Adar. only that for the Second Adar one writes תניין. Rebbi Jehudah says, the Second Adar one writes, and it is enough⁵⁴.

47 The text in parentheses is the scribe's, the one in brackets the corrector's adapted to the text of B. The scribe's text is clear; since only one 14th and one 15th are mentioned, the reading of the scroll happens only once and this is the Second Adar of an intercalary year. In this version, in such a year Purim is not noticed at all in the First Adar. The corrector's text and B take the opposite opinion, difficult to understand at this moment.

48 The rule of R. Ḥiyya may only be applied to unforeseen circumstances. If people read on the 14th when according to the rules they should have read on the 15th, one does not tell them to read a second time. But if people from such a place come to ask before the 14th whether they may read on the 14th, one tells them no, they have to read on the 15th.

49 In a city where there is a doubt whether one should read on the 14th or the

15th.

50 Which is practice to be followed, being stated in two Mishnaïot.

51 A parallel (original) text for this and the following paragraph is in *Megillah* 1:7, 71a line 14 (ב).

52 Tosephta *Megillah* 1:6, Babli *Megillah* 6b.

53 It is obligatory only in places which adopted the ruling.

54 This paragraph is thoroughly garbled, and the text of B is worse. The intelligible text is the original in *Megillah* (and Tosephta *Megillah* 1:6). In the anonymous opinion (ascribed in B to R. Meïr), for both months one writes Adar, but the second one is qualified by "second" (in Aramaic, the language of contracts in both Talmudim.) R. Jehudah agrees that "Adar" alone means the First Adar in an intercalary year, but the Second may be indicated by a single letter ה, first letter of the Aramaic word "second".

(46a line 18) מְתַקֵּן אֶת הַדְּרָכִים וְאֶת הַרְחֻבוֹת וְאֶת מְקוֹוֹת הַמַּיִם וְעוֹשֵׂין כָּל-צוּרֵי הָרִבִּים. אֵילוּ הֵן צוּרֵי הָרִבִּים. דִּנֵּן דִּינֵי מְמוֹנוֹת וְדִינֵי נַפְשוֹת דִּינֵי מְכּוֹת וּפּוֹדִין עֶרְכִּין וְחֶרֶמִּין וְהַקְדִּישוֹת וּמַשְׁקִין אֶת הַסּוּטָה וְשׁוֹרְפִין אֶת הַפֶּרָה וְעוֹרְפִין עֵגְלָה עֲרוּפָה וְרוֹצְעִין עֶבֶד עֲבָרִי וּמִטְהַרִין אֶת הַמְצוּרָע וּמַפְרָקִין אֶת הַמְנַעֵל מֵעַל גְּבִי הָאֵימוֹם וְאֵין מְחַזְרִין אוֹתוֹ.

2 אֵילוּ B וְאֵילוּ צוּרֵי B | כָּל צוּרֵי דִּמְיוֹ B | דִּנִּים דִּינֵי B | דִּינֵי מְכּוֹת A | - וּפּוֹדִין B | פּוֹדִין A
וּפּוֹדִים - | ק | אֶת הַשְּׁבוּיִין A | שְׁבוּיִים עֶרְכִּין | ק | עֶרְכִּים A | עֶרְכִּין וְחֶרֶמִּין B | חֶרֶמִּין ק | חֶרֶמִּים 3
וְהַקְדִּישוֹת B | וְהַקְדִּישוֹת וּמַשְׁקִין B | מַשְׁקִין הַסּוּטָה B | סוּטָה A | הַשּׁוּטָה וְשׁוֹרְפִין B | שׁוֹרְפִין וְעוֹרְפִין
עֵגְלָה עֲרוּפָה B | - וְרוֹצְעִין B | רוֹצְעִין 4 | וּמִטְהַרִין B | מִטְהַרִין A | וּמִטְהַרִים וּמַפְרָקִין B | מַפְרָקִין הָאֵימוֹם |
BA הָאֵימוֹם וְאֵין אָבֵל לֹא

“One repairs the roads,⁴ and the streets⁵, and water pools⁶, and one looks after all public needs⁷.” “⁵⁵The following are the public needs: One judges civil suits, and capital crimes, and cases of flogging, and one redeems valuations⁵⁶, and bans⁵⁷, and dedications⁵⁸, one lets the suspected adulteress drink⁵⁹, and burns the Cow⁶⁰, and one breaks the neck of the calf whose neck was to be broken⁶¹, and one pierces the ear of a Hebrew slave⁶², and one purifies the sufferer from skin disease⁶³, and removes the shoe from the block but one may not return it.”

55 Tosephta *Mo`ed Qatan* 2:11. From here to the end of the Halakhah the text is from *Mo`ed Qatan* 1:1 (80b 66), with no or little relevance here. The *Mo`ed Qatan* text of the ms. is indicated by *q*; in addition there exist an Ashkenazic text of the Yerushalmi (A) edited by J. Sussman in *Kobez al Yad* 12 (1994), pp. 62-63.

Most of the activities permitted in the *baraita* are for the benefit of individuals, not the public, most clearly delivering a new pair of shoes on the semi-holiday, mentioned last in the *baraita*. The only reason for its inclusion here is the identity of the expression “public needs”, applied both to public works in preparation for the holiday and permitted activities during the intermediate days of an extended holiday.

56 Fixed amounts dedicated to the Temple, *Lev.* 27:2-6.

57 Dedications reserved for the Cohanim, *Num.* 18:14.

58 Dedications for the upkeep of the Temple, other than currency.

59 *Num.* 5:11-31.

60 *Num.* 19.

61 For an unsolved murder case, *Deut.* 21:1-9.

52 *Ex.* 21:6. Since Hebrew slavery is intrinsically connected to the institution of the Jubilee year, and the Jubilee requires the presence of all 12 tribes on their ancestral lands, Hebrew slavery became impossible with the end of the first Commonwealth.

53 *Lev.* 14:1-32.

(46a line 24) ומציינין על הקברות. ולא כבר ציינו מאדר. תפתר שצירד שטף שלגשמים ושטפו.

1 ומציינין | B ומציינין הקברות | A הקבר ולא כבר ציינו מאדר | B לא סגי ציונו באדר A לא כבר ציינו מאדר תיפתר | B - שלגשמים | B על גשמים 2 ושטפו | B ושטפו

“One marks the graves.” Were they not already marked in Adar? Explain it if there was a flood caused by rain which rinsed it off⁶⁴.

64 This also is copied from *Mo`ed Qatan*. The question is why one should hire people to mark graves (or in the next paragraph to check for *kilaim*) on the semi-holidays approximately on the spring and fall equinoxes (*Mishnah Mo`ed Qatan* 1:2) when they already had been checked in late

winter. The reason that one tries to have all public works done on semi-holidays is that at that time most journeymen are without work and ready to work for lower wages. One provides work for the poor and saves taxpayer's money at the same time. Cf. *Babli Mo`ed Qatan* 6a.

(46a line 25) ויוצאין אף על הפלאים: לא כבר יצאו מאדר. תפתר שהיתה השנה אפילה ואין הצמחין ניכרין.

1 לא | A והלא השנה | B שנה 2 הצמחין | B צמחין ק הצמחים

“And also one goes to inspect for *kilaim*⁸.” Did they not already go in Adar? Explain it if the year was late and the plants not recognizable.

מניין לציון. רבי ברכיה רבי יעקב בר בת יעקב בשם רבי חונייא דברת חוורן רבי יוסה אמרי לה רבי יעקב בר אבא בשם רבי חונייא דברת חוורן רבי חזקיה רבי עזיאל בריה דרבי חונייא דברת חוורן בשם רבי חונייא דברת חוורן. טמא טמא יקרא: כדי שתהא הטומאה קוראה לך בפייה ואומרת לך. פרוש. רבי אילא בשם רבי שמואל בר נחמן. ועברו העוברים בארץ וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון. מיכן שמציינין על העצמות. אדם. מיכן שמציינין על השזרה ועל הגולגולת. ובנה. מיכן שמציינין על גבי אבן קבועה. אם אומר את על גבי אבן תלושה. אף היא הולכת ומטמא במקום אחר. אצלו. במקום טהרה. ציון. מיכן לציון.

1 מניין | A ומניין בר בת B בריה דבת חונייא | B נחויא ש חונייא ק חונייא A חנייה חוורן | B חורן - A | בשם יוסה | B שש A יוסי 2 אמרי | A ואמרי לה | B להו בשם בר | B בריה דרב חונייא | B נחויא ש חנייה A חונייא ק חונייה דברת | A דבית חוורן | B חורן ר' חזקיה... בשם ר' חונייא דברת חוורן | AB - עזיאל | B עזיה 3 חונייה | ש חונייא חונייה טמא | B שש וטמא כדי | B - A הכת' ציון עליו כדי הטומאה | B טומאה 4 קוראה | B קורא לך | B ק לו (2) ואומרת | B והיא אומרת אילא | ש הילא A לא נחמן | B - 5 אדם ובנה אצלו ציון | B - A של אדם מיכן | B עצם מיכן A מניין 6 השזרה | B השזרה הגולגולת | B הגולגולת ובנה | B ובנה אצלו ציון | B ואמר את | B ואם תאמר 7 תלושה | B כבישה במקום | B האחרים במקום במקום | B מקום ציון. מיכן לציון | B אצל טהורי לציון מכן A מיכן לציון מן המקרא ומצא אבן אחת מציינת. אף על פי שאין מקיימין כן המאהיל עליה טמא. אני אומר. מת מצוין הנה נתנו תחתיה. הוי שתיים. המאהיל עליהן טהור וביניהן טמא. אם הנה חורש בנתיים הרי הן כיהידיות. ביניהן טהור וסביבותיהן טמא.

1 - | M ש | תני ומצא | B שסא מצא אחת | A - | כן | A - | טמא | ש טהור | 2 מצויין | BA - | ש קמצון סק קמצון | היה נתון | B היו נותנים | עליהן | B עליהן | A עליהם | וביניהן | B ביניהן | A וביניהם | אם | B - | היה חורש | B היו חורשים | 3 הרי הן | B הרי אילו | A - | ביניהן | B ביניהן | A ביהיהם | וסביבותיהן | טמא | B על גביהן | טמא | סביבותיה' | טהור | A סביבותיהן | טמא

תני. אין מציינין על הבשר שמה נתאכל הבשר. רבי יוסטא בר שונם בעא קומי רבי מנא. ולא נמצא מטמא טהרות למפרע. אמר ליה. מוטב שיתקלקלו בו לשעה ואל יתקלקלו בו לעולם.

1 תני | B תאני מציינין | B מצייני' | יוסטא | B איסטי | ש יוסטי | שונם | B שונים | מנא | B מני | 2 טהרות | ש | את הטהרות | 2 שיתקלקלו | ק יתקלקלו

⁶⁵From where about marks? Rabbi Berekhiah, Rabbi Jacob the son of the daughter of Jacob, in the name of Rabbi Onias from Hauran. Rabbi Yose said it, Rabbi Jacob bar Aḥa in the name of Rabbi Onias from Hauran. Rabbi Hizqiah, Rabbi Uziel the son of Rabbi Onias from Hauran in the name of Rabbi Onias from Hauran: *impure, impure, he shall call out*⁶⁷; the impurity itself has to call out and say to you: go away! Rabbi Hila in the name of Rabbi Samuel bar Naḥman: *The emissaries shall crisscross the land; if one sees a bone of a human he builds a sign near it*⁶⁸ {A bone}⁶⁹, from here that one makes signs for bones. *A human*, from here that one makes signs for spine and skull. *He builds*, from here that one makes signs on fixed stones. If you say on loose ones, it would move and make other places impure. *Near it*, on a place of purity. *A sign*, from here the marks.

⁷⁰If one found a single marked stone, even though one should not keep it so, if somebody forms a tent over it he is impure; I say a marked corpse⁷¹ was under it. If there were two, he who forms a tent over any one of them is pure; between them he is impure. If between them was a ploughed strip they are single stones, between them the area is pure and around them⁶² impure.

It was stated⁷³: One does not mark flesh, for perhaps it will decompose⁷⁴. Rabbi Justus bar Shunem asked before Rabbi Mana: Will that not cause pure food to be retroactively made impure⁷⁵? He said to him, it is better that these should become unusable for a limited time than that {the earth} become unusable forever.

65 This text in addition is in *Ma'aser Šeni* 5:1, :Notes 17-25, ♡) and *Sotah* 9:1 (Notes 29-31, ♡). Babli *Mo'ed Qatan* 6a. The biblical roots for the duty of the authorities

to mark the places of graves with taxpayers' money.

67 *Lev.* 13:46. An inappropriate reference since the verse refers to the

impurity of the sufferers from skin disease, not of corpses.

68 Ez. 39:15.

69 Quoted from the parallels; in parallel to the following statements the source in the verse should be stated, except for the version of B which quotes the verse only up to *a bone*.

70 Tosephta *Šeqalim* 1:5.

71 This expression has no explanation; B simply has “a corpse”, probably since the printer did not understand the word to be inserted. . Most parallels have קמצוע “compressed”, a corpse buried with its head between the legs, so it fitted under the stone. This is not a Jewish burial custom. Since

the majority of sources reads “impure”, they imply that Gentile corpses cause “tent impurity” (*Num.* 19, *Babli Yebamot* 61a); only the texts in *Ma’aser Šeni* and the Tosephta follow R. Simeon who restricts tent (and any kind of biblical) impurity to Jewish bodies.

72 Any place the whitewash was splashed on the earth around the stone.

73 Tosephta *Šeqalim* 1:5.

74 Then it is no longer impure.

75 If the carrier of pure food learns that he has crossed a place where human flesh (without enough bone to cause tent impurity) was buried.

משנה ב: אמר רבי יהודה בראשונה היו עוקרין ומשליכין לפניהן. משרבן עוברי גבירה היו עוקרין ומשליכין לדרכים. התקינו שיהו מבקירין את כל־השדה. (fol. 45c)

Mishnah 2: Rabbi Jehudah says, originally they were uprooting and throwing down⁷⁶. When the number of transgressors rose⁷⁷, they were uprooting and throwing on the roadways⁷⁸; they instituted that they were declaring the entire field as ownerless⁷⁹.

76 The public employees checking the fields for *kilaim* tore out all *kilaim* growth and left it lying on the fields.

77 The farmers did not check for *kilaim* themselves since the public employees not only weeded the fields for them but also

provided them with animal fodder.

78 Then the uprooted growth was no longer animal feed but at least they got the fields weeded on public expense.

79 Not the real estate but the crop growing on it.

הלכה ב: רבי יהודה אומר. תני. אמר רבי יהודה. בראשונה היו עוקרין ומשליכין לפניהן והיו שמחין ושתי שמחות. אחת שהיו מנכשין שדותיהן ואחת שהיו נהנין מן (הנזל) [הכלאים]. משרבן עוברי גבירה היו עוקרין ומשליכין על הדרכים. אף על פי כן היו שמחים שהיו מנכשין שדותיהן. התקינו שיהו מבקירין את כל־השדה.

1 תני | B תניא 2 - | B את 3 משרבו עוברי עבירה | B - היו 4 מבקירין את כל השדה | MB מפקירין

Halakhah 2: “Rebbi Jehudah said.” It was stated: Rebbi Jehudah said, originally they were uprooting and throwing down before them; they were twice happy, first that they weeded their fields and second that they could use (the robbery) [the *kilaim*]⁸⁰. When the number of transgressors rose, they were throwing it on the roadways, and still they were happy that they weeded their fields. They instituted that they were declaring the entire field as ownerless.

80 The corrector's [text] clearly is the (text) possibly was caused by a lapse of correct one, supported by B; the scribe's attention.

(46a line 48) מניין שהבקר בית דין הבקר. כתוב וכל אשר לא יבא לשלש השנים כעצת השרים והזקנים יחרם כל רכושו והוא יבדל מקהל הגולה: מניין שהיא פטורה מן המעשרות. רבי יונתן בריה דרבי יצחק בר אבהו שמע לה מן הדא. אין מעבירין את השנה לא בשביעית ולא במוצאי שביעית. ואם עיברה הרי זו מעוברת. וחודש אחד שהוא מוסיף לא פטור ממעשרות הוא. עד כדון שביעית. מוצאי שביעית [מאי]. אמר רבי אבון. שלא לרבות באיסור חדש. רבי זעורה בשם רבי אבהו. הך דאתא אמר. עד שלא התיר רבי להביא נרק מחוצה לארץ. אבל משהתיר רבי להביא נרק מחוצה לארץ לארץ היא שביעית היא של שאר שני שבוע.

1 שהבקר | B שהפקר כת' | B דכת' וכל | B כל 2 כל רכושו... הגולה | B וגו' 3 כל רכושו מניין | B מנין 4 ומנין שהיא פטורה | B 5 שהוא פטור מן המעשרות | B ממעשרות יונתן בריה דר' | B נתן בר' שמע לה | B משמע לה 4 עיברה | B עיברה וחודש | B חודש 5 ממעשרות הוא | B הוא ממעשרות 6 ממעשרות אלא עד כדון | B נחא שביעית | B בשביעית מוצאי | B במוצאי BC מאי | S - 7 מניין 8 מניין אבון | B אבהו לרבות | 6 להרבות | B באיסור חדש | B עישור חדש 9 אסור חדש | B זעורה | B זעורה 10 זעיר אבהו | B אבהו דאת אמר | B דתימר ג הד. איתמר התיר | B היתיר ר' | B לו 7 משהתיר | B מי שהתיר ר' | B - מחוצה | B מחוצה של | B -

תני. אין מעבירין את השנה בשביעית [ולא במוצאי שביעית] אלא בשאר שני שבוע. [ואם עיברה הרי זו מעוברת. אמר רבי מנא. הך דאתא אמר. בראשונה כשהיו השנים כתיקון. אבל עכשיו שאין השנים כתיקון היא שביעית היא שאר שני שבוע. תני. שלבית רבן גמליאל עיברה במוצאי שביעית מיד. אמר רבי אבון. אין מן הך לית שמע מינה כלום. שמור את חודש האביב. שמריהו שגיבא בחידושו.

1 C ולא במוצאי שביעית | S 2 - אלא בשאר שני שבוע | B - 2 CB ג ואם | S אם מנא | B מני ג מניא הדא דאת אמר | B הא דאת אמר 3 הא דתימר ג חד אתמר כשהיו | B שלא היו 4 שהיו 3 כתיקון | B כתיקון 5 כסדרן אבל | B - שאין | B שהיו כתיקון | B כתיקון כסדר | B תני | B תאני 4 במוצאי | B למוצאי מיד | 5 - ר' אבון | B ר' בון ר' אבין ג רבין | B אין מן הדא | G אן מן הדא | B א"כ הו' ג או מן הכה | B לית | B לא את 6 לית את 5 חודש | B חודש | BG שמריהו | BG שמרהו | BG שיבא | BG שיבא 6 עד שיבא | BG בחידושו | B בחדשו

והיי דא אַמרה דא. גְּדִישׁ שְׁלֹא לִקְטַת תְּחִתָּיו כָּל־הַנוֹגְעוֹת בָּאָרֶץ הָרִי הֵן שְׁלֵעֲנִיִּים. וְאָמַר רַבִּי אֲמִי בְּשֵׁם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ. דְּבֵית שְׁמִי הִיא. וְאָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי. שְׁמַעְנוּ שְׁהוּא כְּטוֹר מַמְעֻשְׁרוֹת דְּבָרֵי הַכֹּל מִשּׁוּם קֶנֶס. וּבֵית הַלֵּל עֲנִיִּים מַעֲשָׂרִין וְאוֹכְלִין.

1 | והיי B - פ | ויי אמרה דא B | דאת אמר' | לוקט | B | ליקט | הן | G | היא B | אילו 2 | ואמר ר' | B | א"ר | דבית שמי | B | בית שמאי | היא - פ | - | ג | דבית שמאי אמרין הבקר לעינין הבקר שמענו | ג | שמענו 3-2 | ואמר' ליה ... קנס | B | is read at the end 3 | יוסי | G | יוסה פ | יסא | משום | G | היא משום פ | היא משום | ובית B | דאי כבית מעשרין | פ | מעשרים 4-3 | - | B | אמר ר' יוסי ...

From where that a declaration of forfeiture by a court makes it ownerless?

⁸¹It is written⁸²: *Anybody who will not come within three days conforming to the decree of the rulers and the elders, all his property shall be devoted to destruction and he shall be separated from the community of the Diaspora*⁸³.

From where that it⁸⁴ is free from tithes? Rabbi Jonathan, the son of Rabbi Isaac bar Aḥa understood it from the following⁸⁵: “One intercalates⁸⁶ years neither in the Sabbatical year, nor in the year following the Sabbatical; but if they did intercalate it is intercalated.” The one month he adds, is it not free from tithes⁸⁷? That refers to the Sabbatical year. What about the year after the Sabbatical? Rabbi Abun said, not to prolong the prohibition of new grain⁸⁸. ⁸⁹Rabbi Ze'ira in the name of Rabbi Abbahu: That is only before Rabbi permitted the importation of vegetables from outside the Land. But after Rabbi permitted the importation of vegetables from outside the Land, the Sabbatical year is as any other year⁹⁰.

It was stated: One does not intercalate in the Sabbatical Year [nor in the year following the Sabbatical;]⁹¹ but only in other years of a Sabbatical period, but if they did intercalate it is intercalated. Rabbi Mana said, that refers to earlier times when years were in order, but now that years are not in order⁹², the Sabbatical year is like any other year. It was stated: The house of Rabban Gamliel intercalated immediately after the end of the Sabbatical year. Rabbi Avin said, from this⁹³ you do not infer anything. *watch the spring month*⁹⁴. Watch it that it should come in its renewal.

What text implies this⁹⁵? “For a grain stack under which gleanings were not collected, all ears that touch the ground are for the poor.”⁹⁶ Rabbi Immi in the name of Rabbi Simeon ben Laqish: This is from the House of Shammai. Rabbi Yose⁹⁷ said to him: We understand that according to everybody, this is a fine⁹⁸. Following the House of Hillel, the poor give tithes and eat.

81 The following text is copied from *Peah* 5:1 (א). From the middle of the text there are two Genizah sources edited by Ginzberg without noting the readings differing from the *editio princeps* (*Yerushalmi Fragments from the Genizah*, New York 1909), one noted G (pp. 120,122,129,131), the other א (pp. 121, 123-128,130,132--139).

82 *Ezra* 10:8. Babli *Yebamot* 89b.

83 If the decree of the Court did not make the property abandoned, its destruction would have to be considered theft. Since *Ezra* was a teacher of the Law, his rulings have to be accepted.

84 Produce declared ownerless by a decree of court. The intricacies of these rules are explained in *Peah*; they have no relevance here.

85 Tosephta *Sanhedrin* 2:9, *Sanhedrin* Yerushalmi 1:2 (Note 207), Babli 12a; *Nedarim* 6:13 Note 83.

86 Since the Jewish year is both lunar and solar, but 12 lunar months are only approximately 254 days, in 19 years there have to be seven intercalary years of 13 months each. For details see the author's *Seder Olam* (Jason Aronson, Northvale NJ, 1998).

87 Since the spontaneous growth of the Seventh Year may be taken by everybody, it is not *your harvest* and, hence, biblically free from heave and tithes even if taken by the owner of the land. If the Supreme Court declared the year intercalary against the rules, it is nevertheless a valid 13 months year and all produce is legally abandoned property.

88 New grain may be eaten only after the

Omer sacrifice on the 16th of Nisan, *Lev.* 23:14. The intercalation of a month, which always falls in Adar, unnecessarily postpones the harvest of new grain.

89 This paragraph is an aside, taken from *Ševi'it* 6:4, also *Nedarim* 6:13. It explains why our calendar today does not take the Sabbatical year into consideration when determining intercalary months in the 19 year cycle.

90 The soil outside the Land of Israel is unclean (cf. *Amos* 7:17). In former times Jews did not use vegetables from outside the Land since it might have particles of soil still clinging to it. But after the last remnants of the ashes of the Red Cow disappeared, these laws became inoperative and it was possible for everybody, even the most scrupulous, to eat imported vegetables. This has to be dated to the times of Rabbi. Cf. commentary to Mishnah Berakhot 1:1.

91 Corrector's addition, unjustified since the words also are missing in א and in *Peah*.

92 Probably this means that since the Roman (Byzantine) government collects taxes from farmers also in the Sabbatical, they are forced to grow produce also in the Sabbatical; there no longer is any reason to treat the Sabbatical differently.

93 All the previous arguments which prove that the action of the court can free produce from the Biblical obligations of heave and tithes are not relevant since there is a biblical obligation to manipulate the calendar so that Passover should fall in the month of the Spring equinox. Hence, the obligation to intercalate is biblical rather than rabbinic.

94 *Deut.* 16:1.

95 Which Mishnah text implies that

property decreed ownerless by the court is legally abandoned property?

96 Mishnah *Peah* 5:1.

97 With the text in *Peah* one has to read R. Yasa, contemporary of R. Immi, not R. Yose who has to be dated 2 generations later.

98 As explained in *Peah* 5:1, Note 4. There is no biblical reason why the ears touching the ground should be given to the poor; the farmer is fined since he put his sheaf on a place where the poor could not

yet have taken the gleanings. The disagreement between the Houses of Shammai and Hillel is explained in x: The House of Shammai hold that things abandoned exclusively for the use of the poor are legally abandoned whereas the House of Hillel hold that only things unconditionally abandoned are legally abandoned and therefore exempt from heave and tithes (Mishnah *Peah* 6:1).

משנה ג: בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּו שְׁלֹחֲנוֹת יוֹשְׁבֵין בְּמִדְיָנָה. בְּעֶשְׂרִים וַחֲמִשָּׁה בּו יֵשְׁבוּ בְּמִקְדָּשׁ. מִשְׁיָשְׁבוּ בְּמִקְדָּשׁ הִתְחִילוּ לְמַשְׁכֵּן. אֵת מִי מְמַשְׁכְּנִין לְיוֹם וַיִּשְׂרָאֵלִים וְגֵרִים וְעֲבָדִים מְשֻׁוֹרְרִין אֲבָל לֹא נָשִׁים וְלֹא עֲבָדִים וְלֹא קְטָנִים. וְכֹל־קָטָן שֶׁהִתְחִיל אָבִיו לְשָׁקוֹל עַל יָדוֹ אֵינוֹ פּוֹסֵק. אֵין מְמַשְׁכְּנִין אֵת הַכֹּהֲנִים מִפְּנֵי דְרָבִי שְׁלום:

Mishnah 3: On the Fifteenth⁹⁹, money changers¹⁰⁰ were sitting in the country side; on the Twenty Fifth they were sitting in the Temple¹⁰¹. From the date they were sitting in the Temple one started to take pledges¹⁰². From whom does one take pledges? From Levites, Israel, proselytes, and freed slaves¹⁰³, but not from women, slaves¹⁰⁴, and minors. Any minor for whom his father started to give the *sheqel* does not stop any more. However one does not take pledges from Cohanim because of communal peace¹⁰⁵.

99 Of Adar, in an intercalary year the Second Adar.

100 To exchange coins into silver half-*sheqels*, half a Roman tetradrachma, which are collected for the Temple.

101 Since nobody is permitted to sit in the sacred domain (except possibly kings of the Davidic dynasty), these money changers had to sit on the Temple Mount, outside the sacred domain.

102 To foreclose on people who did not pay their Temple tax.

103 All these are adult male Jews subject to all commandments.

104 Who are obligated only in cases women are obligated. Since women do not pay, the *sheqel* being a positive commandment due at a fixed time, slaves cannot be obligated.

105 As explained in the Halakhah and Mishnah 4.

(46a line 67) **הלכה ג:** בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ כּוֹל. הָא לִתְבוּעַ תּוֹבְעִין. הָדָא דְתִימְרָא בְּשִׁהֲבִיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת. אֲבָל אִם לֹא הִבִּיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת לָא בְּדָא. וְלִמְשַׁכְּן אִין מְמַשְׁכְּנִין עַד שִׁבְעִיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת.

1 הא לתבוע | B הלתבוע G הא ליתבוע תובעין | ג תבעים | הדא דתימר | B הא כן G הדה דתמר ג והכתמר
2 אבל אם לא | ג וכן בשלא | אם | B - בדא | B בהדא לא בדא | ג - ולמשכן | B -
כִּינִי מִתְנִיתָהּ. אִין מְמַשְׁכְּנִין אֶת הַכְּהֻנִּים מִפְּנֵי דְרָדָּה הַכְּבוֹד.

1 כיני | B כן היא G כני מתנית' ג תיתה | ממשכנין | G ממשכנים | דרך הכבוד | B דרכי שלום

Halakhah 3: “On the Fifteenth,” etc. But one requests¹⁰⁶? This is if he grew two pubic hairs, but it does not apply if he did not grow two pubic hairs. In matters of pledges, one never takes pledges if he did not grow two pubic hairs.

So is the Mishnah: One does not take pledges from Cohanim because one honors their status¹⁰⁷.

106 The Mishnah states that one does not take pledges from women, slaves, and minors. It should have stated that these are not obligated to pay, then it would be obvious that nothing can be collected. This argument is valid for women and slaves, but since the Mishnah indicates that fathers are invited to pay the *sheqel* for their minor sons, an informal request may be made

earlier, a formal one only if the son reaches the age of adulthood for religious obligations, the onset of puberty indicated by the growth of at least two pubic hairs.

107 Even though they should pay as explained in the next Mishnah. The original text implies a criticism of the Cohanim; one does not enforce the payment because they are quarrelsome.

(fol/ 45d) **משנה ד:** אָמַר רַבִּי יְהוּדָה הָעִיד בֶּן בּוֹכְרִי בִּיבְנָה שְׁכַל־כֶּהֱן שֶׁהוּא שׁוֹקֵל אֵינּוּ חוֹטֵא. אָמַר לוֹ רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן זַבְדִּי לֹא כִי אֵלֶּא כָל־כֶּהֱן שֶׁאֵינוֹ שׁוֹקֵל חוֹטֵא. אֵלֶּא שֶׁהַכְּהֻנִּים דּוֹרְשִׁין מִקְרָא זֶה לְעֶצְמוֹ וְכָל־מִנְחַת כֶּהֱן כָּלִיל תִּתִּיתָ לֹא תִאָּכַל הוּאִיל וְהָעוֹמֵר וְשְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם תִּפְנִים שְׁלָנוּ הֵיאָךְ הֵם נֶאֱכָלִין:

Mishnah 4: Rabbi Jehudah said: “Ben Kukhri testified at Jabneh that any Cohen who pays the *sheqel*¹⁰⁸ does not sin. Rabban Johanan ben Zakkai told him, on the contrary, any Cohen who does not pay the *sheqel* does sin¹⁰⁹, only

the Cohanim explain the following verse for their benefit: *Any flour offering of a Cohen shall be totalled, it may not be eaten*¹¹⁰. If the *omer*, the two breads, and the shew bread are ours, how may they be eaten?¹¹¹

108 Voluntarily, even if they cannot be forced to pay.

109 Since he reads the commandment *Ex.* 30:11-16 as not stating any exemption for Cohanim.

110 *Lev.* 6:16.

111 If they would pay the *sheqel*, they would be part owners of these offerings, but the consumption of all these offerings is explicitly commanded.

(46a line 71) **הלכה ד:** אמר רבי יהודה העיד כול. אמר רבי ברכיה. טעמיה דרבון יוחנן בן זכאי. זה יתנו. שנים עשר שבטים יתנו. רבי טבי בשם רב המנונא. בן משיבין חכמים לרבי יהודה. חטאת יחיד מתה. אין חטאת הציבור מתה. מנחת היחיד קריבה כליל ואין מנחת ציבור קריבה כליל. וקשא. משיבין לאדם דבר שאינו מודה בו. שאין חטאת צבור מתה. רבי יהודה אומר תמות. והוא מותיב לון תו. לא נדבת יחיד היא. ואינו מתיבין ליה. מפנין שנקמרה לציבור כמי שהיא נדבת ציבור. כתיב כל העבר על הפקודים. רבי יודה ורבי נחמיה. חד אמר. כל דעבר בימיה יתן. וחרנה אמר. כל דעבר על פקודייה יתן. מאן דאמר כל דעבר בימיה יתן. מסייע לרבון יוחנן בן זכאי. מאן. כל דעבר על פקודייה יתן. מסייע לבן כוברי.

2 זכאי | G זכאי טבי | B טבי ור' אשיה חכמי לר' | B רבי חכמי את ר' | 2 משיבין | G משיבין לר' | G את 3 יהודה | G יודה מתה | B ג מיתה (2) אין | B ואין G אין | B יחידה | G יחיד קריבה | G קריבה 4 ציבור | G הציבור וקשא | G וקשייה משיבין | G משיבין לאדם | G לאדן שאינו מודה | G שישנו שדה מתה | G מיתה שאין... תמות | G - 5 והוא | B הוא מותיב | G מתיב לון | B להון תו | B זו | B וא' | G הי נדבת | B נדבת היא | BG הוא מתיבין | B מתובין לו | G לה | G לה | B כיון | G מכולן 6 שנמסרה | G שנמסרה כמי שהיא | B כמה שהוא נדבת | B נדבת | G כתיב | B כתיב | G כתוב כל | G זה יתנו כל הפקודים | B הפקודים יודה | B יהודה 7 בימה | B על פקודייה וחרנה | B וחד על פקודייה | B בימא | G פקודיה מאן דאמר כל דעבר בימיה יתן | B כל דעבר על ימא יתן | G מן דמר כל דעבר בימיה יתן | 8 בימא | G בימה מסייע | B מסייע ליה מאן | B ומאן דאמר | G מן דמר | G מן דימר פקודייה | B פקודייה יתן | G פקודייה לבן כוברי | B ליה לביכרי

Halakhah 4: “Rebbi Jehudah said:, testified” etc. Rebbi Berekhiah said, the reason of Rabban Johanan ben Zakkai is¹¹², *this they shall give*, twelve tribes shall give. Rebbi Tabi in the name of Rav Hamnuna: So answer the Sages to Rebbi Jehudah¹¹³. A private purification sacrifice is let to die; a public purification sacrifice is not left to die¹¹⁴. A private flour offering¹¹⁵ is brought totally, but no public flour offering is brought totally. This is difficult, how can one argue with a person about something with which he does not agree¹¹⁶? “For no public purification sacrifice is left to die; Rebbi Jehudah says, it shall be left to die.”¹¹⁷ And he objects to them, are these not private

flour offerings¹¹⁸? They answer him, from the moment when it is delivered to the public, it is treated as a public offering¹¹⁹. It is written, *everybody being counted*¹²⁰, Rabbi Jehudah and Rabbi Nehemiah. One said, everyone who crossed the Sea shall give, the other one said, everyone being counted¹²¹ shall give. He who said, everyone who crossed the Sea shall give, supports Rabban Johanan ben Zakkai; he who said, everyone being counted shall give, supports Ben Kovri.

112 Ex. 30:12.

113 Who reports the opinion of Rabban Johanan ben Zakkai approvingly.

114 Once a sacrifice has been designated as a purification sacrifice it can neither be redeemed nor used for any other sacrifice. If such an animal was lost, another animal was used, and then the original was found again (or a few similar situations), nothing can be done with it, it must be left to die.

115 Of a Cohen, as noted in the Mishnah.

116 א reads: "by an argument that can be objected to."

117 Mishnah Yoma 6:2; see there Halakhah 1, Note 33.

118 The argument of Cohanim to which Rabban Johanan ben Zakkai objects implies

that the half *sheqel* is not given as a tax but to acquire a minute part of the public sacrifices, which imply that there are no public offerings at all, only those of a private partnership.

119 The argument is impossible since biblical rules for private and public offerings differ in some respects.

120 Ex. 30:13.

121 In *Numbers* where it is made explicit that the tribe of Levi was not counted with the remainder of the tribes. Rabban Johanan ben Zakkai cannot explain this verse, unless he explains that Ex. 30:11-16 is not the basis of the duty to pay the *sheqel*, but Ben Kovri (Kokhri, Bukhri, Bikhri) cannot explain the inclusion in Mishnah 4.

מִשְׁנֵה ה': אַף עַל פִּי שֶׁאָמְרוּ אֵין מְשַׁבְּעִין נָשִׁים וְעֶבְדִּים וְקַטְנִים אָבֵל אִם שִׁקְלוֹ מִקְבָּלִין מִיָּדָם. הַנִּכְרִי וְהַכּוֹתִי שֶׁשִּׁקְלוֹ אֵין מִקְבָּלִין מִיָּדָם. וְאֵין מִקְבָּלִין מִיָּדָם קוֹנֵי זִבְנִי וְקוֹנֵי זָבוֹת וְקוֹנֵי יִלְדוֹת וְחִטָּאוֹת וְאַשְׁמוֹת. זֶה הַכֶּלֶל כָּל־שֶׁהוּא נִידֵר וְנִדְבָּה מִקְבָּלִין מִיָּדָם. כָּל־שֶׁאֵין לֹא נִידֵר וְלֹא נִדְבָּה אֵין מִקְבָּלִין מִיָּדָם. וְכֵן מְפֹרֵשׁ עַל יְדֵי גְזֵרָה לֹא לָכֶם וְלֹנוּ לְבָנוֹת בֵּית לְאַלְהֵינוּ: (fol. 45d)

Mishnah 5: Even though they said that one does not take pledges from women, slaves, and minors, but if they gave the *sheqel* one accepts it from them. One does not accept from the Non-Jew and the Samaritan¹²², and from

them one does not accept nests of male sufferers from gonorrhea, nests of female sufferers from flux, nests of women having given birth, and purification and reparation sacrifices¹²³. This is the principle: Anything which can be given as a vow or a gift one does accept from them; anything which can be given neither as a vow nor a gift one does not accept from them. So it is spelled out by Ezra, *it is not upon you and us to build our God's House*¹²⁴.

122 This is a statement in dispute as explained in the Halakhah. The argument behind the statement is that since the Temple tax is used for public sacrifices, only people for whom the sacrifices are brought may contribute.

123 This is the list of sacrifices which a Jew may only bring if he is obligated for

them. Since a Non-Jew never is obligated to follow any pentateuchal rules other than the Noahide commandments, he never is eligible for these offerings. If a sacrifice is voluntary for Jews, it also is so for Non-Jews.

124 *Ezra* 4:3. This refers only to the *sheqel*.

(46b line 7) **הלכה ה:** אף על פי שאמרו כול. הא לתבוע אינן תובעין. הכא את אמר. תובעין. והכא את אמר. אין תובעין כאן בשהביא שתי שערות וכן בשלא הביא שתי שערות.

1 הא לתבוע | B הליתבע אינן | B אין תובעין | G תובעים הכא | G הכה את אמר | G אתמר G תמר 2 תובעין | G תובעים (2) והכא | G והכה כאן | G כן וכן | G וכן בשלא | B שלא

Halakhah 5: “Even though they said,” etc. Therefore one does not request? Here you are saying, one requests, but there¹⁰⁶ you are saying, one does not request. There if he grew two pubic hairs, and here if he did not grow two pubic hairs.

הנכרי והכוּתִי ששקלו אין מקבלין מידן. אמר רבי בא. תיפתר כמאן דאמר. כותי כגוי. דאיתפלגון. כותי כגוי. דברי רבי. רבן שמעון בן גמליאל אומר. כותי כישאאל לכל דבר.

1 הנכרי | B הוכרי ר' בא | B ר' ביבא ג רבא ב' אבא כמאן דאמ' | B כמן דמר 2 דאיתפלגון | G דאתפלגון ב - | B בהא תאני דברי ר' - B

“One does not accept from the Non-Jew and the Samaritan.” Rabbi Abba said, explain it¹²⁵ following him who said, a Samaritan is like a Gentile, as they disagreed: A Samaritan is like a Gentile, the words of Rabbi; Rabban Simeon ben Gamliel says, a Samaritan is like a Jew in all respects.

125 On the face of it, the equation of Samaritans with Gentiles is unintelligible. The *baraita* shows that up to the time of

Rabban Simeon ben Gamliel, Rabbi's father, the Samaritans were simply Sadducee Jews, the only Sadducee sect to

survive after the destruction of the Temple. The Mishnah here reproduces Rabbi's opinion. The paragraph also is in

Berakhot 7:1 (Note 59, ב).

46b line 13) אָמַר רַבִּי לְעֶזֶר. מִתְּנִיתָהּ בְּגוֹיִם. הִיא בְּכוֹתִים לֹא. וְתִנִּי כֵן. אֲדָם. לְרִבּוֹת אֶת הַגֵּרִים. מִכָּם. לְהוֹצִיא אֶת הַמְּשׁוּמְדִים. מִתְּנִיתָהּ פְּלִיגָה עַל רַבִּי אֶלְעָזָר. אֵין מְקַבְּלִין מִיָּד קִינֵי זָבִין וְקִינֵי יוֹלְדוֹת. וְכִי יֵשׁ קִינֵי זָבִין וְזָבוֹת בְּגוֹיִם. אֶלָּא רִישָׁא בְּגוֹיִם וְסִיפָא בְּכוֹתִים. וְהָא כִּינֵי. רִישָׁא בְּגוֹיִם וְסִיפָא בְּכוֹתִים.

1 לעזר | B אלעזר G מתניתא | B מתניתא G פליגה | B פליגה הא | B אבל ותני | B תאני 2 המשומדים | B המשומדים ג המשועמ... מתניתא | B מתניתא G פליגה | B פליגה על ר' | B ארבי אלעזר | G לעזר מידם | B מיהו 3 וקני זבות וקני יולדות | B - קני זבין וקני זבות | B קניין וקנינות רישא | G ראשה בגוים | B בגוי 4 והא כיני | B כן הוא וסיפא | G וסופה

Rebbi Eleazar said, the Mishnah is about Gentiles, therefore not about Samaritans. It was stated so¹²⁶: “A human¹²⁷, to include the proselytes. *From among you*¹²⁸, to exclude the apostates.” The Mishnah disagrees with Rebbi Eleazar: “One does not accept nests of male sufferers from gonorrhea, nests of female sufferers from flux, nests of women having given birth.” Do there exist nests of sufferers from gonorrhea and flux among Gentiles¹²⁹? But the beginning is about Gentiles, the end about Samaritans¹³⁰. So it is, the beginning is about Gentiles, the end about Samaritans.

126 *Sifra Wayyiqra I (Hovah) Pereq* 2(3).

127 *Lev.* 1:2. This use of *human* follows R.. Simeon's interpretation of *Ez.* 34:30, where he reads אַתָּם אֲדָם as “you are noblemen” (Accadic *awēlum*), a title reserved for members of the Covenant. Since the Samaritans are descendants of proselytes, they are included in all obligations and privileges of the covenant and cannot be excluded from any of these.

128 Reading prefix *mem* as privative; excluding people who removed themselves

from the Covenant. It seems that ג reads “removed from discipline”.

129 These kinds of impurity do not apply to Gentiles who anyhow do not need them since they only are required to permit the healed person to enter the sanctuary or eat sancta, from which Gentiles are excluded.

130 The statement that one does not accept the *sheqel* from them (but also that one accepts their voluntary sacrifices.) The rest is Rebbi's formulation to exclude Samaritans from Jewish worship.

26b line 17) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן. בְּתַחֲלִילָה אֵין מְקַבְּלִין מֵהוּ לֹא דָּבָר מְסוּיָם וְלֹא דָּבָר שְׂאִינוּ מְסוּיָם. וּבְסוּף מְקַבְּלִין מֵהוּ דָּבָר מְסוּיָם וְאֵין מְקַבְּלִין מֵהוּ דָּבָר שְׂאִינוּ מְסוּיָם. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לִקְוִשׁ אָמַר. בֵּין בְּתַחֲלִילָה בֵּין בְּסוּף אֵין מְקַבְּלִין מֵהוּ לֹא דָּבָר מְסוּיָם וְלֹא דָּבָר שְׂאִינוּ מְסוּיָם. מִתְּנִיתָהּ פְּלִיגָא עַל רַבִּי יוֹחָנָן. אֵין מְקַבְּלִין מֵהוּ הַקֹּדֶשׁ דְּבָהּ לְבָדֵק הַבֵּית. פֶּתֶר לָהּ

בין בתחילה בין בסוף ובלבד דבר שאינו מסוים. מתניתה פליגא על רבי שמעון בן לקיש. הכל שוין שהן נודרין ונידרין. פתר לה עולה. נידרין עולה. לא. קשאמר ישראל. הרי עלי עולה. ושמעון גוי ואמר. מה שאמר זה עלי. ואינו מביא עמה נסכים. ומותר נסכים לא לכלי שרת אינו. נמצא מביא דבר מסוים. התיב רבי יוסי בירבי בון. והא תנינן נערכין. ונערכין לא לבדק הבית אינו. היך מה דאית אמר תמן. לשמים הוא מתכוין ומאליהו הוא באין לבדק הבית. כן את אמר אף הכא. לשמים הוא מתכוין ומאליהו הוא באין לכלי שרת. מה עבד לה רבי שמעון בן לקיש. פתר לה לא לך ולנו לבנות בית לאלהינו. רבי חלקיה אמר. רבי סימון שאל. מעתה אין מקבלין מהן [ל]אמת המים [ול]חומת העיר ומגדלותיה. על שם ולכם אין תלק וצדקה וזכרון בירושלם.

3 מהן | G | מהם 4 פליגא | G | פליגא 5 בין | G | כן (2) G | מתניא | G | מתנייה פליגא | G | פליגא 6 שוין | G | שוים שהן | G | שיהו נודרין | G | נודרים נחא | G | נחה נדרים | G | נדרים נידרין | G | נידרים 7 עמה | G | עימה נסכים | G | נסכין ומותר | G | ומותר 8 נמצא | G | נמצא יוסי | G | יוסה בון | G | אבון 9 נערכין | G | נערכים נערכין | G | נערכים היך מה דאת אמר | G | כמה דתמר | G | כמה דאתמר מתכוין | G | מתכוין ומאליהו | G | ומאליהם 10 הן | G | הן | G | באין | G | באים וכן את אמר אף הכא | G | וכה | G | והכא ומאליהו | G | ומאליהם הן | G | הן | G | באין | G | באים 12 מקבלין | G | מקבלין מהן | G | מהם 13 ולכם | G | ולוהן

Text of B

א"ר יוחנן לכתחילה אין מקבלין מהן לא דבר מסוים ולא דבר שאינו מסוים לבסוף מקבלין מהן דבר שאינו מסוים דבר המסוים אין מקבלין מהן מתני' פליגא על ר' יוחנן דתני אין מקבלין מהן הקד' ונדבה לבדק הבית פתר לה במסוים שאפילו מעותיו יולכים לים המלח ור' שמעון בן לקיש אמ' בין בתחילה בין בסוף אין מקבלין מהן לא דבר המסוים ולא דבר שאינו מסוים מתני' פליגא על ר' שמעון בן לקיש דתני הכל שוין שנודרין ונידרין פתר לה עולה נח' נודרין עולה ונידרין עולה לא כשאמר ישראל הרי עלי עולה ושמעון גוי ואמר מה שאמר זה עלי ולא הביא עמה נסכים ולא לכלי שרת אינו נמצא מביא דבר שאין מסוים התיב ר' יוסי בירבי בון והא תנינא נערכין ערכין לא לבדק הבית אינו כמאן דאת אמר תמן לשמים מיתכוין ומאליהו באין לבדק הבית כואת א' לשמים מיתכוין ומאליהו דאת עביד ליה ר' שמעון בן לקיש פתר לה לא לכם ולנו לבנות בית ה' אלהינו ר' חזקיה אמר סימון שאל מעתה אין מקבלין מהן לא לאמת המים ולא לחומת העיר ומגדלותיה על שום שני ולכם אין חלק וצדקה וזכרון בירושלם:

Rebbi Johanan said, at the start¹³¹ one accepts from them neither definite objects nor non-definite objects¹³², and at the end one accepts from them definite objects but not non-definite objects¹³³. Rebbi Simeon ben Laqish said, both at the beginning and at the end one accepts from them neither definite objects nor non-definite objects. A *baraita*¹³⁴ disagrees with Rebbi Johanan: "One does not accept from them voluntary gifts for Temple property for the upkeep of the Temple." He explains it, both at the start and at the end, if it is for non-definite objects. A Mishnah¹³⁵ disagrees with Rebbi Simeon ben Laqish: Everybody agrees that they make vows and are objects of vows¹³⁶. He explains it for elevation offerings¹³⁷. One understands that he makes a vow to bring an elevation offering. Can he be the object of a vow for an elevation offering? No, if an Israel says, I undertake to bring an elevation offering, when a Gentile hears him and says, I am undertaking what he says¹³⁸. Does he

not bring libations with it¹³⁹? Is not the excess money given for libations used for vessels of Service? Then it turns out that he brought {money for} a definite object¹⁴⁰! Rabbi Yose ben Rabbi Abun objected, did we not state that they may offer their value¹⁴¹? Are offerings of one's value not for the upkeep of the Temple¹⁴²? It is as you are saying there, his intent was for Heaven; automatically it will be used for the upkeep of the Temple¹⁴³; so here you are saying, his intent was for Heaven; automatically it will be used for vessels of Service. How does Rabbi Simeon ben Laqish treat this? He explains, *it is not upon you and us to build our God's House*. Rabbi Hilkiah said, Rabbi Simon asked: Does this imply that one does not accept from them¹⁴³ for an aqueduct, or the city walls, or its towers, because of *you have no part, nor rightful claim, nor memorial, in Jerusalem*¹⁴⁴.

Text of B

Rebbi Johanan said, at the start one accepts from them neither definite objects nor non-definite objects, and at the end one accepts from them non-definite objects, but non-definite objects one does not accept from them. A *baraita* disagrees with Rebbi Johanan: "One does not accept from them Temple property or voluntary gifts for the upkeep of the Temple." He explains it, if it is for definite objects; then even if they are his coins they should be brought to the Dead Sea. And Rabbi Simeon ben Laqish said, both at the beginning and at the end one accepts from them neither definite objects nor non-definite objects. A *baraita* disagrees with Rabbi Simeon ben Laqish, as it was stated: Everybody agrees that they make vows and are objects of vows. He explains it for elevation offerings. One understands that he makes a vow to bring an elevation offering. Can he be the object of a vow for an elevation offering? No, if an Israel says, I undertake to bring an elevation offering, when a Gentile hears him and says, I am undertaking what he says. Does he not bring libations with it? Is not the excess money given for libations used for vessels of Service? Then it turns out that he brought {money for} non-definite objects! Rabbi Yose ben Rabbi Abun objected, did we not state that they may offer their value? Are offerings of one's value not for the upkeep of the Temple? It is as you are saying there, his intent was for Heaven; automatically it will be used for the upkeep of the Temple; similarly here you are saying, his intent was for Heaven. How does Rabbi Simeon ben Laqish treat this? He explains, *it is not upon you and us to build the House of the Eternal, our God*. Rabbi Hilkiah said, Rabbi Simon asked: Does this imply that one does not accept from them for an aqueduct, or the city walls, or its towers, because *you have no part, nor rightful claim, nor memorial, in Jerusalem*.

131 At the start of building the Temple, the situation described in the verse from *Ezra*. While the verse refers to Samaritans, the discussion here is about Gentile offerings.

132 After the building was finished and funds are needed for its continual upkeep.

133 Since the Torah clearly accepts Gentile sacrifices, *Lev. 22:25*, one also has to accept vessels or other objects inscribed with the Gentile donor's name. But unspecified moneys for the continual upkeep of the Temple are reserved for and are a duty upon Jews.

134 Tosephta 1:7, *Sifra Emor Parashah* 7(2), Babli *Menahot* 73b; cf. *Nazir* 9:1 Note 8.

135 Mishnah *Arakhin* 1:3, where R. Meïr and R. Jehudah disagree about the status of a Gentile with respect to the rules detailed in *Lev. 27:2-8*.

136 Since a voluntary sacrifice must be vowed to the Temple before it can be offered, *Lev. 22:25* clearly implies that a Gentile's vows are valid in a Jewish setting. It is stated that a Jew may make a vow whose object is a Gentile or which is conditioned on the actions of a Gentile.

137 These are the only sacrifices which a Gentile unquestionably is able to bring. It is difficult to see how he could bring a well-

being offering which as a family sacrifice has to be consumed by the pure family members. The Gentile, being biblically unable to be impure, cannot biblically be pure either.

138 While the Gentile is not the passive object of a vow, his vow is subsidiary to the Jew's.

139 As required by *Num. 15:1-15*.

140 Nobody brings his libations to the Temple; he pays for them in the Temple; they are brought from the Temple's stores, and the net proceeds are used to buy gold and silver vessels for the Temple. These are objects that could be engraved with the donor's name.

141 While not mentioned in *Lev. 27:2-8*, in fact this is what money donations to the Temple are used for.

142 The person making the vow of his value is intent to give the money to the worship; what actually is done with the money is not of interest to him.

143 Similarly, the excess money given for libations goes into a big pot where the individual contributions are no longer recognizable; no donor's plate can be affixed to any vessel bought with such money.

144 *Neh. 2:20*.

משנה ו: ואילו חייבין בקולבון לויים וישראלים וגרים ועבדים משוחררין. אבל לא כהנים ולא נשים ולא עבדים ולא קטנים. השוקל על יד העבד על יד האשה על יד הכהן על יד הקטן פטור. על ידו ועל יד חברו חייב בקולבון אחד. רבי מאיר אומר שני קולבונות. נתן סלע לימול שקל חייב שני קולבונות:

Mishnah 6: The following are liable for agio¹⁴⁵: Levites, Israelites, proselytes, and freedmen, but not priests, women, slaves, and minors¹⁴⁶. He who pays the *sheqel* for a slave, a woman, a priest, or a minor, is not liable. He who paid the *sheqel* for himself and another person is liable for one agio; Rabbi Meïr says, two agios¹⁴⁷. He who gives a tetradrachma to receive back a *sheqel* is liable for two agios¹⁴⁸.

145 Latin *collybus*, *collubus*, Greek *κόλλυβος* “exchange of coins, rate of exchange”, here used for the money changer’s fee.

146 Since these are obligated for the *sheqel*, they have to give exactly one didrachma piece. If they have other coins, they have to pay the fee for exchange in correct coins. But contributions of priests, women, slaves, and minors, are voluntary and not bound by the exact amount or exact coins and, therefore, do not have to be

exchanged.

147 For the rabbis, a person paying for two may pay a tetradrachma, R. Meïr requires two didrachmas.

148 If he pays with a tetradrachma he should get back 2 *denar* minus the agio, set in Mishnah 7 either as an obolos ($\frac{1}{6}$ *denar*) or a semi-obolos. If he pays the money-changer’s fee separately, he has to pay for changing the common 2 *denar* into the less common didrachma.

(46b line 35) **הלכה ו:** אילו חייבין בקולבון כול. מתניתא דרבי מאיר. דרבי מאיר אמר. אף על פי שאין שקלו תורה קולבון תורה. סבר רבי מאיר בנותן שקלו שלם שהוא פטור מן הקולבון. אמר רבי מאיר. כמין מטבע שלאש הוציא הקדוש ברוך הוא מתחת כסא כבודו וקראוהו למשה. אמר לו. זה יתנו. כזה יתנו.

1 מתניתא | ג מתניתא 2 שאין | ג - שקלו | G שיקלו ג ששקלו בנותן | ג הניטל שקלו | G שיקלו שלם | G שלים 3 כבודו | G כבוד ג הכבוד 4 והראהו | ג והראה אתו

Text of B

אלו חייבין בקלבו: תני אלו חייבין בקלבו: קלבו אחד ר' מאיר או' שני קלבוות מתניתא דר' מאיר דא"ר מאיר אומ' כשם ששיקלו תורה כל קלבו תורה דאמ' ר' מאיר כמין מטבע של אש הוציא הקב"ה מתחת כסא הכבוד והראה לו למשה אמ' לו זה יתנו כזה יתנו.

Halakhah 6: “The following are liable for agio,” etc. The Mishnah is Rabbi Meïr’s, since Rabbi Meïr said, even though his *sheqel* is not from the Torah, his agio is from the Torah¹⁴⁹. Rabbi Meïr is of the opinion that one who gives his *sheqel* as a piece is not liable for the agio^{150 151}, Rabbi Meïr said, like a kind of coin made of fire did the Holy One, praise to Him, bring out from under the Throne of Glory and showed it to Moses. He said to him, *this they shall give*¹⁵², like this they shall give.

Text of B

“The following are liable for agio.” It was stated: the following are liable for agio, one agio, Rabbi Meir says, two agios. The Mishnah is Rabbi Meir’s, since Rabbi Meir said, just as his *sheqel* is from the Torah, his agio is from the Torah, for Rabbi Meir said, like a kind of coin made of fire did the Holy One, praise to Him, bring out from under the Throne of Glory and showed it to Moses. He said to him, *this they shall give*, like this they shall give.

149 It seems that one has to accept the reading of B and א: “just as his *sheqel* is from the Torah” (Ex. 30:11-16). The argument of the concluding *aggadah* is that the obligation is not to give the value of a half-*sheqel* of silver (5.7 g), but the exact coin which at this moment is called “*sheqel*” having approximately the historical weight. Then naturally anybody who pays with other coins automatically is required to pay the statutory fee for exchange into the correct coin.

150 In Tosephta 1:8, this is the opinion

of the majority, opposed by R. Meir. This might imply that the Tosephta would concur with the readings of the scribe and G.

151 Tanḥuma Ki Tissa 9, end.; Tanḥuma Buber Ki Tissa 7 (Note 46); *Pesiqta dRav Cahana Šeqalim*, ed. Buber Note 164). There also the story is attributed to R. Meir, supporting the argument of Note 149. That the story is anachronistic is noted by *Tosaphot Menaḥot* 29a s. v. שלשה.

152 Ex. 30:13.

46b line 39) נתן סלע ליטול שקל חיוב שני קולבונות: אמר רבי לעזר. דרבי מאיר היא. דרבי מאיר אמר. אחד שקל שהוא נותן ואחד סלע שהוא נוטל. רב אמר. דברי הכל היא. אחד שקל שהוא [נותן ואחד שקל שהוא] נוטל ואחד לדבר תורה. על דעתיה דרב שלשה קולבונות אינון. אתא רבי ירמיה רבי שמואל בר רב יצחק בשם רב. שלשה קולבונות אינון. אחד שקל שהוא נותן ואחד שקל שהוא נוטל ואחד לדבר תורה.

1 נתן B הנותן ליטול | ג יטול B נוטל | קולבונות | ג קולבונות לעזר | ג אלעזר אמר ר' לעזר | B - דר' B כולה דר' 2 דר' מאיר אמר | B דאמר ר' מאיר סלע | B שקל רב | B ורב 3 שהוא | ג - לדבר | B לדברי 4 קולבונות | ג קולבונות {2} אינון B הן נותן | ג נוטל נוטל | ג נותן לדבר | B לדברי

“He who gives a tetradrachma to receive back a *sheqel* is liable for two agios.” Rabbi Eleazar said, it is Rabbi Meir’s, as Rabbi Meir said, one for the *sheqel* which he gives and one for the tetradrachma¹⁵³ which he takes. Rav said, it is everybody’s opinion, one for the *sheqel* which he [gives, one for the *sheqel* which he]¹⁵⁴ takes, and one for the words of the Torah¹⁵⁵. In Rav’s opinion, are there three agios? There came Rabbi Jeremiah, Rabbi Samuel bar Rav Isaac in the name of Rav: There are three agios, one for the *sheqel* which he gives, one for the *sheqel* which he takes, and one for the words of the Torah.

153 With the other two sources, read: *sheqel*.

154 Addition by the corrector following B; this has to be deleted since it makes the question about Rav unnecessary.

155 Rav insists that anybody who pays with any coin other than a didrachma first has to pay the regular fee for the money changer (into the money changer's pocket)

and then an additional agio (into the Temple's treasury) for not presenting a didrachma; cf. Tosephta 1:8, end. According to him, the κολλυβιστής "agio collector" in the Temple (*Matt.* 21:12) collected the agio for the Temple treasury and with good reason is not called τραπεζίτης "money changer".

משנה א: השוקל על יד עני ועל יד שכינו על יד בן עירו פטור אם הלום חייב. האחין השותפין שחייבין בקולבון פטורין מפגש פהמה ושחייבין מפגש פהמה פטורין מן הקולבון. כמה הוא קולבון מעה כסף דברי רבי מאיר וחכמים אומרים חצי מעה

Mishnah 7: A person who pays the *sheqel* for a poor person, a neighbor, or a dweller in his town is not liable for the agio, unless it is as a loan, then he is liable¹⁵⁶. Brothers who are partners¹⁵⁷ who are liable for the agio are not liable for animal tithe; if they are liable for animal tithe they are not liable for the agio. How much is the agio? A silver obolos¹⁵⁸, the words of Rabbi Meïr; but the Sages say, half an obolos.

156 If he pays for himself and from his own money he also pays for others, all is one transaction and pays one transaction fee. But if he is reimbursed for his expense this is not an act of charity; therefore each payment is a separate transaction and incurs a separate fee.

157 In the Halakhah the reading from a different Mishnah is: "brothers or partners", but B quoting the Mishnah here reads "brothers as partners". As long as the father's estate is not distributed, the surviving brothers are still considered children of their father; if the estate pays for

their *sheqel* it is one transaction and incurs one fee. Calves born to the estate are considered property of one person and the tenth calf automatically becomes a sacrifice. If they distributed the estate but then decided to continue jointly to pursue the agricultural affairs of their father, they form a new partnership and follow the rules of partnerships. They are independent persons, each of whom has to pay his own fee, but all calves born are property of joint owners, not a single person, therefore the tenth calf or lamb (*Lev.* 27:32) is not sanctified.

158 $\frac{1}{6}$ of a Roman denar.

(46b line 46) **הלכה א:** השוקל על ידי עני כול'. אמר רבי לעזר. והן שחלקו גדיים כנגד תינשים ותינשים כנגד גדיים. אבל אם חלקו גדיים כנגד גדיים ותינשים כנגד תינשים הוא חלקו משעה הראשונה. אמר רבי יוחנן. ואפילו חלקו גדיים כנגד גדיים ותינשים כנגד תינשים כלקוחות הן. בהיא דתינן תמן. הלקוח ושניתן לו מתנה פטור ממעשר בהמה. האחין והשתפין שחייבין בקולבון ופטורין במעשר בהמה. בשחלקו והזרו ונשתתפו. שחייבין במעשר בהמה ופטורין מן הקולבון. בשלא חלקו. רבי חזקיה אמר. רבי ירמיה בעי. ולמה לי נן אמרין. פעמים שחייבין בזה ובזה ופעמים שהן פטורין מזה ומזה. היך עבדא. חלקו את הנכסים ואחר כך חלקו את הבהמה. חייבין בזה ובזה. חלקו את הבהמה ואחר כך חלקו את הנכסים. פטורין מזה ומזה. אמר רבי מנא. הך דאת אמר. בשלא היתה הבהמה רוב. אבל אם היתה הבהמה רוב הן הן עישר נכסי. רבי אבון אמר. רבי שמאי בעי. מפני שעשיתן [כאדם אחד] [כאחד אדם] אצל מעשר בהמה את פטור מן הקולבון. אמר ליה לא. שנייה היא שהוא נותן סלע אחת שלימה. מעתה אפילו חלקו והזרו ונשתתפו חייבין במעשר בהמה ופטורין מן הקולבון. ותינן. חייבין בקולבון ופטורין ממעשר בהמה. רבי בא בשם אבא בר רב הונא. היא שני אחין שגרשו את אביהן היא שני גיסין שגרשו את חמיהן.

1 לעזר | ג | אלעזר 2-3 אבל אם... גדיים | ג | 4 כהיא | ג | האחין והשותפין | ג | השותפים 5 ונשתתפו | ג | ונישתתפו שחייבין | ג | חייבין 6 ופטורין | ג | ופטורים חזקיה | ג | חלקיה | ג | לן נן אמרין | ג | לנמורין 7 פטורין | ג | פטורים היך עבדא | ג | הין עבדה 8 חייבין | ג | חייבים את | ג | 2) 9 פטורין | ג | פטורה מנא | ג | מנה הדא דאת אמר | ג | איתמר 10 שמי | ג | שמי 11 | ג | 1) - ג | בקולבון | ג | בקלכון אמ' ליה לא | ג | אלא 12 מעתה | ג | 13 הקולבון | ג | הקולבין בקולבון | ג | בקלכון בא | ג | אבא אבא | ג | אבה 14 אחין | ג | אחים אביהן | ג | אביהם חמיהן | ג | חמיהם

Text of B

הן שחלקו גדיים כנגד תינשים ותינשים כנגד גדיים. אבל אם חלקו גדיים כנגד גדיים ותינשים כנגד תינשים הוא חלקו משעה ראשונה. ורבי יוחנן אמר. אפילו חלקו גדיים כנגד גדיים ותינשים כנגד תינשים כלקוחות הן. דתנן. הלקוח ושניתן לו מתנה פטור ממעשר בהמה. האחין השתפין שחייבין בקולבון פטור. רבי חזקיה אמר. רבי ירמיה בעי. למה לית אנון אומרין. פעמים שחייבין בזה ובזה ופעמים שפטורין מזה ומזה. היך עבדא. חלקו את הבהמה ואחר כך חלקו את הנכסים. חייבין בזה ובזה. חלקו את הנכסים ואחר כך חלקו את הבהמה. פטור מזה ומזה. אמר רב מני. הך דאת אמרת עד שלא היתה בהמה רב. אבל היתה בהמה רב הן הן עישר נכסי. אמר רבי אבון. א"ר שמאי בעי. מפני שעשיתן אחד אחד למעשר בהמה התיפטור מן הקולבונות. לא. שנייה היא שנותן סלע אחד שלימה. מעתה אפילו חלקו ונישתתפו חייבין במעשר בהמה ופטור מן הקולבון. רבי בא בשם אבא בר רב הונא. והוא שני אחין שגרשו את אביהן הוא שני גיסין שגרשו את חמיהן.

Halakhah 7: “A person who pays the *sheqel* for a poor person,” etc.

Rebbi Eleazar said, only if they counted lambs against rams and rams against lambs, but if they counted lambs against lambs and rams against rams, it was his part from the first hour. Rebbi Johanan said, even if they counted lambs against lambs and rams against rams, they are like buyers¹⁵⁹, as we have stated there¹⁶⁰: “The buyer or recipient of a gift is not liable for animal tithe. Brothers or partners who are liable for the agio and not liable for animal tithe,” if they distributed and then formed a partnership; “if they are liable for animal tithe and not liable for the agio,” if they never distributed. Rebbi

Hizkiah¹⁶¹ said that Rabbi Jeremiah asked: And why are we not saying that sometimes they are liable for both and sometimes they are not liable for either. How is this done? If they distributed the properties and afterwards distributed the animals they are liable for both¹⁶². If they distributed the animals and afterwards distributed the properties they are not liable for either.¹⁶³ Rabbi Mana said, this holds only if the animals were not a majority, but if the animals were a majority they form the main property¹⁶⁴. Rabbi Abun said that Rabbi Shammai asked: Because you made them like one person for animal tithe, you made them not liable for agios¹⁶⁵? He said to him, no. There is a difference because he is giving a complete tetrachma¹⁶⁶. Then even if they distributed and then formed a partnership, they should be liable for animal tithe and not liable for the agio¹⁶⁷. But we have stated, “they are liable for the agio, not liable for animal tithe.”

Rebbi Abba in the name of Abba bar Rav Huna¹⁶⁸ it is the same for two brothers inheriting from their father or two brothers-in-law inheriting from their father-in-law¹⁶⁹.

Text of B

If they counted lambs against rams and rams against lambs, but if they counted lambs against lambs and rams against rams, it was his part from the first hour, but Rabbi Joḥanan said, even if they counted lambs against lambs and rams against rams, they are like buyers, as we have stated there: “The buyer {or} recipient of a gift is not liable for animal tithe. Brothers or partners who are liable for the agio not liable for animal tithe.”

“Brothers who are partners who are liable for the agio are not liable for animal tithe.” Rabbi Hizkiah said that Rabbi Jeremiah asked: And why are we not saying that sometimes they are liable for both and sometimes they are not liable for either? How is this done? If they distributed the properties and afterwards distributed the animals they are liable for both. If they distributed the animals and afterwards distributed the properties they are not liable for either. Rav Mani said, this holds only if the animals were not a majority, but if the animals were a majority they form the main property. Rabbi Abbin said that Rabbi Shammai asked: Because you made them like one person for animal tithe, you made them not liable for agios? No, there is a difference because he is giving a complete tetrachma. Then even if they distributed and then formed a partnership; they should be liable for animal tithe, therefore not liable for the agio.

Rebbi Abba in the name of Abba bar Rav Huna: it is the same for two brothers inheriting from their father or two brothers-in-law inheriting from their father-in-law.

159 R. Eleazar accords them the state of partnership only if there was a genuine distribution of the estate before the new partnership was entered into; if the estate

was left untouched and each son got a proportional share of everything, it remains an estate. R. Joḥanan holds that the formal establishment of a partnership is all that is

needed. Here “property” means not only real estate but everything not livestock. Babli *Bekhorot* 56b.

160 Mishnah *Bekhorot* 9:3.

161 The reading of א “Hilkiah” has to be rejected since the latter was not a student of R. Jeremiah.

162 If the estate was distributed except for livestock and then a partnership formed, they are individually responsible for their *sheqels* with agio, while the undistributed livestock remains subject to animal tithe even under the new arrangement.

163 If the livestock was distributed but not the real estate and the cash of the estate, they may continue to pay their *sheqels* together with one agio while the livestock is under the rules of partnership. Babli *Bekhorot* 56b.

164 The rule of the Mishnah applies even if the cash was never distributed explicitly.

165 If the heirs are adults the status of the estate should have no influence on the duty to pay the agio.

166 Since the estate (here supposed to be property of two brothers) pays for both of them, there is only one transaction and only one fee is due.

167 If the partnership would pay for them.

168 In the Babli he is mentioned as Rabbah bar Rav Huna.

169 Since in the absence of male offsprings the daughters inherit following the rules for males, all rules for brothers dividing the estate of their father apply to brothers-in-law acting as administrators of their wives’ estates.

(46b line 65) לְאִיכָן הָיוּ הַקִּלְבוֹנוֹת נוֹפְלִין. רַבִּי מֵאִיר אָמַר. לְשִׁקְלִים. רַבִּי לֵוִי אָמַר. לְגִדְּבָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן הַשְּׁזוּרִי אָמַר. רִיקוּעֵי זָהָב וְצִיפּוֹי לְבֵית קוֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים. בֶּן עֲזַאי אָמַר. שׁוֹלְחָנִין הָיוּ נוֹטְלִין אוֹתָן בְּשֶׁכֶר. וְיֵשׁ אֲמָרִים. לְהוֹצֵאת דְּרָכִים.

1 לאיכן | ג ולאיכן B להיכן הקולבונות | ג הקלבונות B קילבונות נופלים | B נופלן לעזר | B אלעזר
2 השזורי | B אומ' שזורי זהב | B פחים וציפוי | B ציפוי קודש | ג קדש B קוגשי 3 אותן | B ועושין

¹⁷⁰“Where were the agios credited to? Rabbi Meïr says, to the *sheqalim*.

Rebbi Eleazar says, for voluntary offerings¹⁷¹. Rebbi Simeon from Shezur says, gold sheeting, cover for the Holiest of Holies¹⁷². Ben Azzai says, the money changers were taking them as their fees; but some say, for travel expenses¹⁷³.”

170 Tosephta 1:8, end.

171 “Gift,” the separate account kept at the Temple treasury from which sacrifices were bought to occupy the altar in case it otherwise would be idle.

162 This special account in the Temple treasury is not mentioned in any other source.

163 Everybody except Ben Azzai holds that the money changers as tax collectors are salaried employees of the Temple. In the second version of Ben Azzai’s opinion he also agrees that the tax collectors receive a basic salary for the time they are working for the Temple; the income from the agio only covers their travel expenses.